

JANUARINATTEN I COCHABAMBAS UTKANTER luktade sopor och sur tobak. Vid ett bord inne på Club Café satt en klunga män och spelade kort. Den långhåriga i panamahatt, han som just tömt de sista skummande dropparna ur sin flaska Paceaña stoppade ännu en gång handen i byxfickan. Inte en peso! Beslutsamt reste han sig, nickade ett kort "Nos vemos!" och lämnade baren. Han skyndade längs den tomma gatan, vek vänster in på Calle Sucre, och försvann in på en av bakgårdarna.

Dörren var låst från utsidan. Utan att tveka trevade mannen med handen under plåttaket tills han hittade nyckeln ovanpå en regel. Innanför dörröppningen blev han stående i mörkret, väntade tills konturerna av barnen som sov på golvet längre in i rummet framträdde. Så tog han ett kliv åt vänster, satte sig på huk, trevade med händerna över betongen: en tygpåse med majs mjöl, två nävar okokta bönor i en pappkartong, en kokgryta.

Mannen reste sig, blängde mot barnen. Ytterst låg den äldsta. Han klev fram till madrassen, sparkade till med bredsidan av skon mot hennes rygg.

"Var är pengarna Maricela?"

Flickan ryckte till och kröp ihop.

"Mamma kommer snart."

"Var har hon gömt dem?" Han ryckte tag i hennes arm, slet upp henne från madrassen. "Visa mig!"

Ljudlöst snubblade hon iväg över golvet, stack handen bakom vattendunken, återvände med en rostig cigarrlåda som hon sträckte mot honom.

”Tom.” Hon skakade den i luften, som ett tyst bevis.

Mannen svor högt.

”Jag är snart här igen.” Han greppade om hennes haka. ”Hälsa din mamma det. Säg att jag kommer tillbaka.”

När klockorna klämtat sex från tornet på Iglesia San Benedicto klev Emm ut på gatan med en pall under armen.

”Hola!” Hon vinkade till kvarterets småkillar som sparkade boll mitt i gatan, klev upp på pallen, och lirikade stången till flaggan med det röda korset ur dess hållare på väggen.

Inne i personalköket på hälsocentralen sjönk hon ner på en stol, lät blicken vandra över de smutsvita väggarnas rader av barnteckningar och fotografier. Bilderna på nyfödda bebisar inrullade i filter, som smördegs knyten, från besöken i byarna uppe i bergen: Salinas, Monte Azar, Comerchas. Motiven på fotografierna från byarna såg alla likadana ut. Ana Fuentes och hon själv i sina ljusblå sjuksköterskeklänningar, Colvin White med läkarväskan. Hälsocentralens dammiga bil utanför en långa hus: fuktfläckiga väggar, korrugerade plåttak, sjok av hemvävda tyger i de glaslösa fönstren. På lervägen framför bostäderna står barnen, snoriga och nyfikna. Kanhända finns annat än vaccin och hostmediciner i doktors väska? Ibland, kanske den här gången, har han med sig karameller inslagna i prassligt papper, och någon gång sagoböcker.

I nedersta raden satt hennes eget foto från Joels treårsdag på Väddö, det som Monica tog. De sitter alla tre på trappan till stugan. Joel halvliggert i Fredriks knä, och Fredriks hand kittlar Joel som tjuver av skratt och sparkar med benen. Kycklingeleden!

”Älskade, älskade lilla gubbe.” Emm strök med fingret över Joels ansikte.

Tre månader utan hans närhet, utan blötpussar och nattblöjor, utan att ha honom böckandes i sängen. Varje dag samma fysiska längtan efter att ha honom nära, hud mot hud. Hur hade han mått utan henne där hemma? Hur skulle han reagera när hon kom tillbaka? Hon flyttade blicken till Fredriks sommarbleka hår och fläckfria snickarbyxor, såg sig själv i bakgrunden med Joels röda sandaler i handen, och julihimlen, lika blå som deras irisar. Så där naivt blå som bara himlen i Sverige kan vara. Om knappt två dygn skulle Fredrik möta henne på flygplatsen. Hon längtade efter honom också. Verkligen. Så skönt det skulle bli att slippa samvetet som skavde, skulden över att vara en ”dålig mor”. En sådan kvinna som lämnar man och barn för att förverkliga sin egen dröm.

På hyllan ovanför bordet stod en miniatyr i keramik, en liten grotta med halvcentimeter höga figurer av Josef, Maria och Jesusbarnet inuti. Hon sträckte sig efter den lilla pjäsen. Emm hade fått den som gåva av en patient efter en kritisk förlossning. Hon mindes varje sekund av förlossningen, kvinnans heliga kraft under kroppsarbetet, och svärmarna av flugor som sökte sig in under kjolen. Hon som skulle föda sitt sjunde barn hade talat oförtrutet och högröstat med Gud. Omväxlande bett förtröstansfullt och farit ut i ilska. Läxat upp Herren och sin man med lika svidande skärpa. Vem annars fanns att vända sig till i slummen? Emm slängde en blick på armbandsuret, stoppade grottan i klänningsfickan och vandrade upp för trappan till sitt sovrum.

En halvtimme senare släppte hon duschhandduken på badrumsgolvet, drog på sig kjol och blus, och satte upp håret i en svans. På sängen låg sjuksköterskeuniformen noggrant hopvikt. Varför hade hon varit så

omsorgsfull? Den skulle ju ändå bara tvättas och delas ut till nästa volontär. På samma sätt som hon fått ta över den från kvinnan som varit där före henne.

Hon betraktade namnskylden på bröstfickan, tog upp klänningen och lossade på säkerhetsnålen. Blev kvar med plastbrickan i handen. Hela dagen hade det gått bra. Hon hade mött patienterna, retats med kollegorna, fortsatt vara professionell. Avskedet kom hon inte ifrån, men sentimental ville hon inte vara. Så varför fick den fåniga skylten ögonen att svida? Hon satte sig på sängkanten, vände tillbaka till stunden då hon anlät med taxi från flygplatsen. På gatan utanför hälsocentralen stod Colvin och tog emot. Hon såg framför sig hur han sträckte fram sin chokladbruna hand.

”Doctor Colvin White”, sa han på engelska.

White!

Hon kunde fortfarande förnimma skammen när hon skrattade honom rakt i ansiktet.

”Well ...”, hade han svarat med skärpa i rösten och hennes hand i ett fast grepp. ”På ön som jag kommer ifrån heter alla svarta White, och alla vita heter givetvis Black!”

Hon hade tvingat sig att möta hans blick.

”Du är den första som skrattar åt mitt namn, men skäms inte för det du, Emm Sand.” Han log retsamt, rotade i fickan på läkarrocken och räckte henne namnskylden. *M Sand, Enfermera* stod där textat med spretiga bokstäver i tusch.

”Välkommen hit. Vi kommer att ses varje dag. Du tillhör mitt arbetslag.” Han pekade på namnskylden. ”Jag har skrivit själv!”

Hon lyfte skylten till näsan, andades in. Doftade den inte lite Colvin fortfarande? Med en suck slängde hon ner den i resväskan på golvet, och kröp ihop ovanpå sängen bland kläderna som skulle packas ner.

När Ana tutade och bromsade in utanför huset hoppade Emm förskräckt till. Hon måste ha somnat.

”Ge mig tio minuter!” viftade hon genom det öppna fönstret, och rafsade runt efter skorna. Till sist hittade hon dem under sängen tillsammans med tre strumpor och ett upp- och nervänt fotografi. Hon plockade det till sig, slängde ett öga på bilden, skrattade. Vilken nyårsfest! Där hängde hon utmattad mellan Colvins armar, svettblank och rosig efter att ha dansat salsa hela natten. Ena bröstet var på väg att ramla ur bh:n, och håret hängde framför ansiktet i svettiga stripor. Colvin såg lika galen ut han, i vitt linne med stora svettfläckar under armarna och ett vilt sug efter mer dans i ögonvrån. Hon kunde inte låta bli att skratta. Den partybilden skulle de allt få se där hemma. Lite skillnad mot deras ljumma personalfester med i bästa fall en kläm-käck frågesport som höjdpunkt. Hon försökte se kollegorna på vårdcentralen i Sollentuna framför sig. Hur de skulle reagera på bilden? På henne? Men tankarna på Sverige gestaltade sig som vanligt bara som silhuetter av kala aspar, eftermiddagsmörker och tv-kvällar i soffan med Fredrik. Tryggt, lugnt, håglöst. Hur skulle de som var kvar där hemma kunna förstå vad hon upplevt här? Här, där livet var målat i starka färger, fyllt av snabba kast och ytterligheter. Å ena sidan vänligheten, nyfikenheten och livsglädjen. Å andra sidan utsattheten, rädslan, fattigdomen. Och i dess spår kriminaliteten och våldet. Och så barnen. De som levde på gatan, som sniffade lim och behandlades som råttor. De prostituerade småflickorna som kom febriga till hälsocentralen med dödliga underlivsinfektioner. Nu hade hon gjort sitt här, och även om hon kände sig mer levande på den här sidan jordklotet skulle det bli en slags befrielse att återvända.

Hon drog lite rött på läpparna och släckte lampan. På väg ut genom dörren ångrade hon sig, plockade upp fotot på Colvin ur resväskan, rev det beslutsamt i strimlor och släppte dem i papperskorgen.

På sätet bredvid Ana satt Emm tyst, fokuserad på att långtidslagra intrycken av livet och staden där mörkret föll lika snabbt som en rullgardin drogs ner. Hon älskade grupperna av män i svarta hattar med hemrullade cigaretter mellan läpparna, småbarnen i kokonger av färggranna tyger på sina mammors ryggar, och elledningarna som löpte livsfarligt nära de osande gatugrillarna med *chicharos*, *plátanos* och *salteñas*.

”Vart ska vi?” Emm vred på huvudet samtidigt som Ana panikbromsade och hängde sig på tutan.

”Dåre!” Ana skrek på en man som vinglade rakt ut i gatan. ”Idiot!” Hon hötte med näven. ”Var glad att du äntligen får åka härifrån Emm. Hur kunde du över huvud taget lämna Sverige? Ett land där barnen har skor på fötterna, och männen kan diska, där regeringen bryr sig om vad folket vill?” Hon skakade på huvudet och trampade gasen i botten. ”Vilket jäkla råtthål vi lever i. Säg till om ni behöver några volontärer i Sverige så kommer jag kvickare än en lama spottar.”

”Kom i sommar!” Emm klappade henne på armen samtidigt som hon studerade försäljarna som erbjöd kött, grillade bananer och piroger till familjerna på utflykt vid Alalay-sjön.

Ana upprepade ständigt att hon skulle resa till Sverige. Emm svarade lika ofta, ”Klart du ska.” Trots att de båda två mycket väl visste att Ana aldrig skulle kunna spara ihop till flygbiljetten.

Tiden i Bolivia var ett lån, ett besök i en verklighet hon inte tillhörde. Nu skulle hon gå igenom samma process som före hitresan, men baklänges. Istället för drömmarna, fantasierna som omvandlats till verklighet skulle hennes upplevelser av livet i Cochabamba långsamt förlora skärpan, förtunnas som en droppe cinnoberrött i ett glas vatten. Till slut skulle hon antagligen inte kunna veta säkert om minnena var äkta eller omskapade.

”Nu håller du dig lugn!” Anas order avbröt hennes tankar.

”Var är vi?”

”Det ska du inte bry dig om.” Hon svängde in till kanten och slog av motorn. Ur handskfacket drog hon fram en sjal. ”Du ska bara vara tyst och följa med mig.”

”Jag vill inte ...” Emm insåg att det var lönlöst att protestera mot ögonbindeln.

I ett stadigt grepp leddes hon uppför en trappa och vidare längs en grusad stig. Hon hade ingen aning om var de var, och ljuden gav inga ledtrådar. Allt hon hörde var cikadornas gnuggande och rasslet av löv i den torra vinden. Inte heller doften av gasol som letade sig in i hennes näsborrar var till hjälp. Så här dags på kvällen tändes gasolkök och vedeldade brasor i tusental runt om i staden.

Nu kom någon dem till mötes.

”Var så god att stanna!” Ximena, hälsocentralens chef hojtade mot Emms öra. ”Ta av dig sjalen!”

Emm blinkade mot halvmånen där den vilade som i en solstol på himlavalvet. Skuggor av träd, och månljusets strimmor mot marken var allt hon såg innan mörkret spräcktes av skenet från glödlampor upphängda i träden. Under kronorna mellan två kastanjer stod ett långbord dukat. På andra sidan väntade kollegorna, deras familjer, och ett par svenskar hon lärt känna. Hade de alla kommit för hennes skull? Hon sökte med blicken. Alla utom Colvin. Varför var han inte ...?

”Varsågod käraste Emm!” Ana bjöd henne en plastmugg med tequila och papayajuice. Och ett efter ett, som kattögon i natten, tändes ljus i fönstren runt innergården de befann sig på. I samma stund såg Emm Colvin komma ut från en dörr på andra sidan gårdsplanen. I ena handen bar han en bandspelare. Han kom emot henne, ställde apparaten på marken vid hennes fötter. Vände sig till gästerna.

”Välkomna hem till mig!” ropade han. ”Om Emm inte hade köpt så många par skor skulle hon ha fått den här med sig hem.” Han pekade på bandspelaren, och klappade sedan Emm på huvudet. ”Men nu får du bara låna den. Hela natten!”

Emm skakade bestämt på huvudet. Inte i kväll. Inte dansa. Bara få slut på kalaset, ta en taxi hem, packa det sista.

”Ni vet varför vi är här, men det talar vi inte om. I kväll glömmer vi alla bekymmer.” Colvin höjde sitt glas. ”Skål för Emm!”

Gästerna jublade när Emm höjde glaset. Så klappade Ximena i händerna för att påkalla lite uppmärksamhet i sorlet.

”Sätt er nu ner så kommer maten! Kan jag få några bärare?” Hon pekade iväg ett par av besökarna bort mot huset.

”Kom nu!” Ximena tog Emm under armen, pekade ner henne på en stol vid huvudänden av bordet och tryckte ännu en mugg tequila i hennes hand. ”Sitt ner så hämtar jag kött till dig.”

På bordet ställdes skålar med jordnötssoppa, stora fat med grillade bananer, köttfyllda piroger och varma majsakor med ost. Colvin stod vid grillen, penslade kycklinglår, och skämtade som han brukade.

Glömmer, hade han sagt. Glömmer morgondagen. Ibland irriterade han henne. Allt verkade så enkelt för honom. Samtidigt var det ju den sidan hon älskade. Hans lekfullhet. Hon lade handen över bröstet. Gråta skulle hon i alla fall inte.

När mörkret krupit ner under bordet och grillen svalnat tryckte Colvin på musiken. Ur högtalarna ljud först *Los Kjarkas* gitarrer och panflöjt. Alla sjöng med i de traditionella sångerna, några dansade. Därefter blev rytmerna karibiska, tempot ökade i samma takt som gästerna bjöd upp varandra.

”Salsa! Nu kör vi!” Colvin ropade för att överrösta trummorna och tog tag i Emms arm.

Hon skakade bort hans hand, tittade demonstrativt åt ett annat håll. Colvin fnös uttråkat och drog i henne ännu envisare. Vad var det för löjlig kamp? Hem skulle hon komma oavsett om hon kämpade emot eller inte. Varför inte ta chansen till en sista fest med salsa. Hon sparkade av sig skorna under bordet, och tog Colvin under armen.

”Nej det inte är möjligt!” ropade Emm långt senare när Ana knackade henne på axeln.

”Jo, tio över tre.” Ana pekade övertygande på sitt armbandsur. ”Min kavaljer gick just. Jag drar nu.”

Emm släppte taget om Colvin och viftade åt Ana att stänga av musiken.

”Ska du åka med mig får du komma nu.” Anna skramlade med bilnycklarna.

”Ja men jag måste ju få säga hej då i alla fall ...” Emm satte sig på bordskanten.

”Du kan väl stanna en stund.” Colvin vände sig mot Emm. ”Så att vi hinner prata en stund innan du går. Jag kan ju inte följa med till flygplatsen.”

”Okej, men bara en halvtimme, sedan tar jag en taxi.”

”Och hur dags ska du till flygplatsen Emm?” Ana hängde på sig sin handväska.

”Om du hämtar upp mig halv elva så hinner vi bra. Okej?”

”Adiós!” Anna vinkade och gick iväg.

Emm följde efter Colvin in i lägenheten, satte sig i den ljusgula soffan.

”När kommer du tillbaka?” Han ställde ner två glas rödvin och slog sig ner i en fåtölj. ”Jag kommer att sakna dig.”

”Tre månader var det sagt, tre månader har gått. Nu ska jag hem och vara en riktig mamma. Gå till leparken, städa badrum, bjuda svärmor på middag.” Hon ansträngde sig för att le.

”Ska du? Hemma på Tobago är det svärmödrarna som bjuder på middag, inte fruarna.” Colvin lutade sig framåt. ”Och du har aldrig berättat om din svärmor tidigare.” Han såg utforskande på henne.

Han hade rätt. Hon hade medvetet låtit bli, njutit av att ha tiden i Cochabamba tillsammans med Colvin, inte dra in honom i livet där hemma. Men nu, tänkte hon, nu kunde det kvitta.

”Vi har det som söndagstradition, att äta hos Fredriks mamma.”

”Bor ni nära varandra?”

”För nära, ärligt talat. Siv tittar in titt som tätt. Kollar att hennes tjugooåttååriga lille son har det bra, och blir ordentligt skött. Min svärmor har lite svårt att inse att han är vuxen, och han ... ”

”Vad då?” Colvin såg förtjust ut. ”Berätta! Du har knappt sagt ett ord om Fredrik heller.”

”Det är inte så mycket att säga. Men ibland blir jag tokig på både min svärmor och min man. Mest på Fredrik, ärligt talat. Hur han låter Siv styra och ställa. Hon får ta aldeles för stor plats i vår familj. Men samtidigt är hon väldigt hjälpsam. Ställer alltid upp, och älskar att vara med Joel. Utan henne hade jag till exempel inte kunnat åka hit.”

”Så nu står du i tacksamhetsskuld?”

”Ja. Och annan skuld.” Emm suckade. ”Jag skällde ut henne dagen innan jag åkte hit.”

”Vad hände?” Colvin tog en klunk av vinet.

”Äh, det var bara droppen som fick det att rinna över. Så fort hon fick reda på att jag skulle åka iväg som volontär började hon pysa ur sig spydiga kommentarer. Hon sa aldrig något direkt till mig, bara rakt ut i luften, som om jag inte fanns. Och när Fredrik inte hörde, förstås.”

”Som vad?”

Emm tänkte efter.

”En gång sa hon: Man undrar hur länge en mor kan vara borta hemifrån innan barnet tar skada?”

”Och då skällde du ut henne?”

”Nej, då bet jag ihop. Jag brukar göra det. Men kvällen innan jag skulle åka råkade jag höra henne prata i telefon med en väninna.” Emm imiterade Sivs telefonröst: Fredrik har inte något val. Min svärdotter lämnar honom och Joel i flera månader för att åka till *indianer*. Och Fredrik är så snäll och ställer upp på allt. Ja, sådana är de, de moderna kvinnorna. Självupptagna och egoistiska.” Hon drog handen genom håret. ”Det var det sista jag hörde henne säga.”

”What?” Colvin lyfte på ögonbrynen.

”Ja, jag blev ursinnig, så jag slet upp dörren och skrek åt henne att Fredrik för helvete inte är något jävla offer, och att hon ska låta honom bestämma över sitt eget liv och lämna oss ifred. Efter det har vi inte pratat med varandra.”

”Då har du i alla fall något att se fram emot när du kommer hem.”

”Jag har bestämt mig.” Emm såg på honom. ”Siv ska inte få sätta sig på mig igen. Jag kommer aldrig att acceptera det.”

”Vi behöver lite musik.” Colvin reste sig ur soffan och gick fram till bokhyllan. Han drog ut ett skivfodral, höll upp det mot Emm. ”Eddie Lovette. Tobagos vackraste röst. Vill du höra?”

”Nej tack.” Emm skruvade på sig. ”Jag måste hem nu.”

Colvin låtsades inte höra, satte på skivan och slog sig ner i soffan bredvid.

”En sak vill jag veta innan du går. Jag har inte med det att göra, men jag måste få fråga.” Han lutade sig framåt. ”Är du lycklig med din man?”

”Sluta.”

”Jo, jag vill veta. Är du lycklig?”

”Jag är trött. Och jag ska åka härifrån i morgon.”

”Är du lycklig över det?”

”Det är det bästa jag har gjort i hela mitt liv.”

”Att åka hem?”

”Att ha varit här förstås.”

”Och med Fredrik? Är du lycklig med honom?”

Emm stönade.

”Vi har det bra. Vi har varit ihop sedan vi var sjutton. Vi har världens underbaraste son tillsammans.”

”Dansar ni?”

”Dansar!” Hon skrattade.

”Säg bara: Jag är lycklig med Fredrik.”

”Sluta nu, Colvin.”

”Emm, du är inte gjord för Fredrik!” Han lade händerna på huvudet.

”Du är inte gjord för Sverige. Dina isblå säger att du skulle göra vad som helst för att få stanna kvar ...”

”Du är ju inte riktigt klok!” Emm reste sig tvärt ur soffan. ”Vad vet du om mig, vad jag är gjord för? Du vet ingenting. Du bara glassar runt och dansar salsa och tror att du är snyggast i världen.”

”Är jag det?” Colvin såg förtjust ut. ”Är det vad du tycker? Snyggare än Fredrik till och med?”

”Far åt helvete!” Emm ryckte åt sig ett av glasen, kastade det i golvet så att skärvorna flög. Hon slet åt sig sina skor, tog dem i handen och gick mot dörren, men kunde inte låta bli att vända sig om.

I soffan satt Colvin med armarna knutna över bröstet.

”Tänker du kasta mer porslin, eller kan du torka upp innan du går?” Han pekade mot de mörka fläckarna på soffdynorna.

”Jag vet inte vad som hände, Colvin. Förlåt!”

”Inte jag heller.” Han reste sig, gick in på toaletten, men kom tillbaka med två fuktiga trasor. ”Jag är ledsen att jag var så stöddig.” Han räckte henne den ena. ”Du har rätt, jag vet ingenting om ditt liv.

Ingenting om dig och Fredrik. Och jag vill absolut inte göra dig illa. Kan du ta emot min ursäkt?”

Emm nickade.

”Jag vet ingenting om dig heller. Förutom att du har en fru som du aldrig pratar om. Det är rätt skönt faktiskt. Att inte veta så mycket alltså. För mig är du bara Colvin, den bästa läkare jag känner. Men du kan ju vara en helt annan människa på Tobago. Vad vet jag? Ängel eller djävul, jag kommer aldrig att få veta.”

”Finns det någon som inte är både och?” Colvin vände sig mot henne. ”Hör här Emm! Jag är precis som alla andra. Men en sak har jag bestämt mig för. Livet är för kort och världen för absurd för att jag ska orka grubbla. Jag lever så intensivt jag kan, gör så gott jag förmår. Det får duga. Jag vill leva nu. Inte där borta, sen, i framtiden.”

”Så varför åkte du hit, egentligen?”

”Det berättar jag bara om du sätter dig.” Han puttade ner henne i soffan, och satte sig bredvid. ”Jag reste hit för att komma ifrån familjen, slakten, allas förväntningar. Få tid att tänka. Nu har jag fått distans. Och kommit fram till att jag måste lämna Izzy. Hon gillar inte att dansa.” Han knuffade till Emm. ”Nej, men allvarligt talat, hon älskar inte mig. Bara min lön. Jag har varit på väg mot skilsmässa ett par gånger tidigare, men då har hon hotat att ta livet av sig. De där hoten har skrämt vettet ur mig. Men nu har jag insett att jag inte kan ta på mig ansvaret för hennes liv. Jag måste få leva mitt eget för att kunna vara till någon hjälp för andra.”

De satt tysta en stund.

”Kan jag få fråga en sak till?” Colvin höll upp sina knäppta händer. ”Lova att du inte kastar något på mig.”

”Okej, en sista, men inget mer sedan. Jag måste verkligen komma härifrån nu.”

”Hur har ni det ihop, du och Fredrik?”

Emm kunde inte låta bli att le åt hans envishet.

”Vi har det bra! Inte så mycket salsa direkt, men vi har en massa planer tillsammans. Fler barn till exempel.” Emm tittade ner på sina händer. ”Det enda är att Fredrik blir deprimerad ibland. Det ligger i släkten, och kommer i perioder. Men vi har varit ihop i tio år, och jag har lärt mig att hantera det. Fast det är klart att det är jobbigt när det pågår.”

”Tack för att du berättade.” Han böjde sig fram och strök Emm över kinden. ”Kom så går vi ut. Vi ska skåla under stjärnorna, för våra hemländer. Jag ska ju också tillbaka, även om jag blir kvar här tre månader till.”

Han räckte henne glaset, gick före ut på gården.

”Din tur att börja. Och kom inte med någon vanlig patetisk avskeds-skål.”

Emm höjde vinet mot natthimlen.

”Skål för pannbiffen, folkbiblioteken och björkarnas musöron. Din tur.”

”Wow!” Han harklade sig. ”Jag vill utbringa en skål för Turandot, min get. Den snabbaste racing-geten i hela Karibien.” Colvin ställde ner sitt glas på marken, bräkte ut i natten och gjorde några vilda krumsprång.

”Du är inte klok!” Emm klappade i händerna.

”Följ med!” Han drog henne i handen, bort till ett av kastanjeträden.

De ställde sig med ryggarna mot stammen, spanade mot stjärnhimlen.

”Den där stjärnbilden, den som ser ut som ... en snäcka” Emm pekade. ”Den ska hjälpa oss att minnas Cochabamba.”

”Ja! Den stjärnan är vår Emm.”

Hon iakttog honom där han stod med ansiktet vänt uppåt. Såg de fina rynkorna på läpparna, handen som kupade sig runt vinglasets, den mjuka muskeln mellan tummen och pekfingret.

”Jag vill älska med dig.” Hon lade handen på hans kind.

Colvin skakade långsamt på huvudet.

”Det går inte, Emm. Du är lyckligt gift. Du har just berättat att ...”

Hon drog pekfingret över hans läppar, kysste hans hals.

”Kom Colvin!”